

Πρός τή ΝΙΚΗ

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΝΕΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

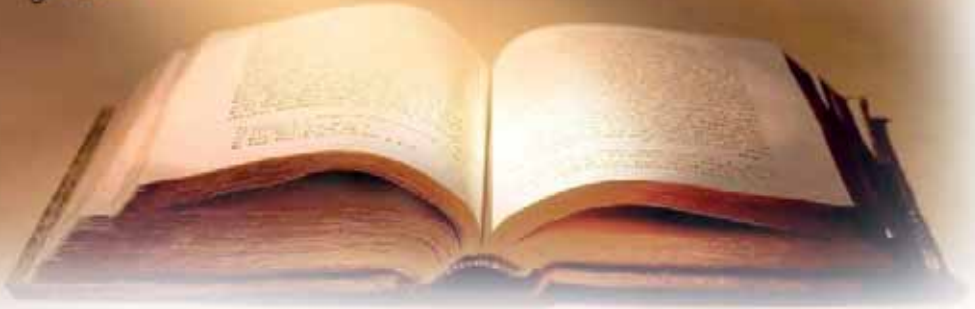
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2014 ΤΕΥΧΟΣ 775

Κέρκυρα, Ίονιος Άραδηνία

ΣΤΑ 150 ΧΡΟΝΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΙΟΝΙΩΝ ΝΗΣΩΝ
ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
Ἡ ἄπειρη σοφία τοῦ Θεοῦ!

«φῶς ταῖς τρίβοις μου...»
(φῶς στους δρόμους τῆς ζωῆς μου)

ἀναφώνησε ἐκστατικός ὁ Ψαῆμωδός
(ψαῆμός 118ος, στ. 105)

Φῶς καί στους δικούς σου δρόμους
Καλή σχολική χρονιά!

Πρός τή ΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ
ΝΕΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἔτος 54ο Τεύχος 775
Σεπτέμβριος 2014

ISSN: 1107-7077

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ» Σ.Α. - Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑ
Διευθυντής Συντάξεως: Νικόλαος Π. Βασιλειάδης - Ἰσαύρων 42 - 114 72 ΑΘΗΝΑ
Ἐκτύπωση: Α. Μαχαλιώτης & Α. Γκιούλης Ο.Ε. - Πετμεζᾶ 80 - 202 00 ΚΙΑΤΟ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ
Τιμή φύλλου: 1 €. Γιά τήν Κύπρο 1 €.

Ἐτήσια συνδρομή: 12 €. Κύπρου: 20 €. Ἐξωτερικοῦ: Ἀεροπορικῶς 30 €.

Ἐπιστολές καί Ἐμβάσματα: Περιοδικό «Πρός τή ΝΙΚΗ» - Μαυρομηχάλη 32 - 106 80 ΑΘΗΝΑ
Τηλέφωνα: 210.3608533 καί 210.3624296. Ἀριθμός κλήσεως Fax: 210.3621286 καί 210.3601533.

Ἀριθ. Ἐγκρίσεων Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων: 36145/61, 58371/62,
102319/62, 174433/66, 138562/67, 7075/76, 30082/78, 3921/89, 2745/91, 155/94 καί 109708/2005.

e-mail: prostiniki@yahoo.gr — www.osotir.gr

Κωδικός ΕΛΤΑ: 1589

Τήν πρώτη μέρα

δροσιστική, διαχέεται μυστικά και άθόρυβα στο προαύλιο, στις τάξεις, στα γραφεία, παντού... Βρίσκει τις καρδιές που τήν αποζητούν και τούς μεταδίδει ήρεμία, ασφάλεια, δύναμη, φῶς και χαρά. Αίσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Πρώτη μέρα στό σχολεῖο, στή νέα σχολική χρονιά. Εὐκαιρία νά συναντήσεις τήν παρέα τῆς τάξης σου, νά πείς κι ἐσύ τίς ἐντυπώσεις σου ἀπό τό καλοκαίρι πού πέρασε τόσο γρήγορα, νά γνωρίσεις νέα πρόσωπα, νά μάθεις ἄν ἄλλαξε κάτι μέ τούς καθηγητές σου...

Πρώτη μέρα στό σχολεῖο. Κι ἔχεις μπροστά σου ἕνα νέο σχολικό ἔτος πού συνοδεύεται, ὅπως λένε, κι ἀπό διάφορες ἀλλαγές: λιγότερες ἀργίες, νέα προγράμματα σπουδῶν, ἄλλο σύστημα γιά τήν εἰσαγωγή στήν Τριτοβάθμια Ἐκπαίδευση. Κι ὅποιος ἀντέξει...

Πρώτη μέρα στό σχολεῖο. Πάνω στήν ἐξέδρα βλέπεις μία μορφή πού ξεχωρίζει. Εἶναι ὁ ἱερέας πού ἔρχεται κάθε χρόνο γιά νά τελέσει τόν Ἁγιασμό. Κρατᾷ στά χέρια του ἕναν Σταυρό μαζί μέ ἕνα κλωνάρι βασιλικοῦ. Ντυμένος μέ τό ἐπιτραχήλιο, ἀρχίζει τήν εἰδική Ἀκολουθία γιά τήν ἑναρξη τῆς νέας σχολικῆς χρονιάς. Προσεύχεται μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς του «ὑπέρ τῶν διδασκόντων καί διδασκομένων, τῶν γονέων καί κηδεμόνων αὐτῶν». Εὐλογεῖ σταυροειδῶς τό νερό μέσα στό εἰδικό δοχεῖο κι ἐκεῖ βαπτίζει τρεῖς φορές τόν Τίμιο Σταυρό. Τό νερό ἀγιάζεται καί μέ αὐτό τόν ἁγιασμό ὁ ἱερέας ραντίζει μαθητές, καθηγητές καί ὄσους ἄλλους παρευρίσκονται. Ἄραγε ἔχεις σκεφθεῖ τί εὐλογία εἶναι αὐτό γιά τό σχολεῖο σου;! Ἡ θεία χάρις, σάν αὔρα

Ἄς ἁγιασμοῦ τήν πρώτη μέρα τοῦ σχολεῖο δέν εἶναι ἕνα ἀσήμαντο γεγονός. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς Μάνα στοργική πού ἀγκαλιάζει ὅλη τήν ὑπαρξη κι ὅλες τίς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς μας, εἶναι ἐκεῖ μαζί μας γιά νά ἀγιάσει τήν ἀρχή τῆς νέας χρονιάς, νά εὐλογήσει τό σχολεῖο μας, νά εὐχηθεῖ γιά τήν πρόοδό μας. Ἄλλωστε δέν εἶναι δύσκολο νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι οἱ δυνάμεις μας εἶναι φτωχές. Ὅσο σκληρά καί συστηματικά κι ἄν ἀγωνιζόμαστε γιά τήν ἐπιτυχία στίς σπουδές μας, ἐκεῖνο πού ἔχουμε πρωτίστως ἀνάγκη εἶναι ὁ φωτισμός καί ἡ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ξεκινοῦμε τή νέα σχολική χρονιά πρώτα μέ τόν Ἁγιασμό.

Πρώτη μέρα στό σχολεῖο. Στέκεσαι κι ἐσύ σέ παράταξη καί παρακολουθεῖς τόν Ἁγιασμό. Ἴσως δέν ἀκούγονται ὅλα καλά ἤ καί δέν καταλαβαίνεις ἀκριβῶς τά λόγια τῆς Ἀκολουθίας. Ὡστόσο μπορείς κι ἐσύ μέσα ἀπό τά βᾶθη τῆς καρδιάς σου νά προσευχηθεῖς· νά εὐχαριστήσεις τόν Κύριο Ἰησοῦ γιά τή νέα χρονιά πού σοῦ χαρίζει καί νά Τόν παρακαλέσεις νά σοῦ ἀνοίγει δρόμους στή σοφία καί τή γνώση, τήν πρόοδο καί τήν ἀρετή. Διότι ὁ Χριστός εἶναι ἡ πηγὴ κάθε καλοῦ καί σ' Αὐτόν ὑπάρχουν κρυμμένοι «πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καί τῆς γνώσεως» (Κολ. β' 3).

Καλή σχολική χρονιά μέ τόν Χριστό κέντρο καί ὁδηγό τῆς ζωῆς σου!

Σέ βλέπω νά κάνεις τό σταυρό σου...

Σέ βλέπω νά κάνεις μέ εὐλάβεια τό σταυρό σου στήν καθημερινή σχολική προσευχή, στό πέρασμά σου μπροστά ἀπό τό Ναό τοῦ Θεοῦ καί κυρίως πρὶν τήν ἀναμέτρησή σου μέ τή δυσκολία τοῦ ἀγώνα σου.

Σέ βλέπω καί δοξάζω τόν Θεό πού σοῦ χαρίζει τή δύναμη νά Τόν ὁμολογεῖς μπροστά στους ἀνθρώπους. Ἀπ' αὐτούς, ἄλλοι μπορεῖ νά σέ μιμοῦνται κι ἄλλοι νά σέ σχολιάζουν ἀπαξιωτικά ψιθυρίζοντας: ἀρησκοληψία, ἀνασφάλεια, ἀφέλεια...

Σέ βλέπω καί σκέπτομαι πώς ἴσως κάποτε ἐπηρεασμένος ἀπό τούς ἀνθρώπινους λόγους, διστάσεις... νά κάνεις τό σταυρό σου.

Ὁ πατερικός λόγος εἶναι ἰσχυρός ἀντίλογος καί δά σέ βοηθήσει νά μή στερθεῖς ποτέ τό ἀήττητο ὄπλο σου.

Γράφει ὁ μέγας δογματικός θεολόγος, ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός:

Κάθε θαυματουργικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ εἶναι μεγάλο καί θαυμαστό, τό θαυμαστότερο ὅμως εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου μας. Μέ αὐτόν καταργήθηκε ὁ θάνατος, συγχωρήθηκε ἡ προπατορική ἁμαρτία, μᾶς χαρίστηκε ἡ Ἀνάσταση, ἀνοιξαν οἱ πύλες του παραδείσου, γίναμε παιδιά τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Σταυρός μᾶς δόθηκε, σημειῶ στό μέτωπό μας (κατά τό μυστήριο τοῦ Χρίσματος), γιά νά ξεχωρίζουμε οἱ πιστοί ἀπό τούς ἀπίστους.

Ὁ Σταυρός εἶναι ἡ ἀσπίδα καί τό ὄπλο μας καί τό σύμβολο τῆς νίκης κατά τοῦ διαβόλου. Εἶναι τό στήριγμα ἐκείνων πού στίς δυσκολίες μποροῦν νά στέκονται ὀρθοί, ἡ βακτηρία τῶν ἀσθενῶν, ὁ ὁδηγός ἐκείνων πού πλανήθηκαν.

Καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος προτρέπει:

Χάραξε τόν Σταυρό βαθιά στή σκέψη σου καί σφίξε τον στήν ἀγκαλιά σου. Κι ἂν κάποιος σέ ρωτήσῃ: πιστεύεις ἕναν Ἐσταυρωμένο; Ἀπάντησέ του μέ φωνή χαρούμενη καί πρόσωπο γελαστό: ναι, καί δέ θά παύσω ποτέ νά Τόν πιστεύω καί νά Τόν προσκυνῶ.

Κι ἂν γελάσει μαζί σου, ἐσύ δάκρυσε γι' αὐτόν, γιατί φέρεται παράλογα, ἀφοῦ ἡ διάνοιά του δέν θέλει νά δεχθεῖ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἡ καρδιά του δέν μπορεῖ νά νιώσει τή μεγάλη ἀλήθεια.

Τήν ἐμπειρία πού οἱ πιστοί κάθε στιγμή βιώνουμε κι ἄλλος ἀγιοπατερικός λόγος ἐπιβεβαιώνει:

Μέ τό σημειῶ τοῦ σταυροῦ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι πάντοτε μαζί μας, κάνοντας μέ τή δύναμή Του κάθε τι γιά τή σωτηρία μας.

(Ἁγ. Ἰωάννης Κρουστάνδης)

Σέ βλέπω νά κάνεις τό σταυρό σου.

Δοξολογεῖς τόν Θεό γιά τό μεγαλεῖο Του.

Εὐχαριστεῖς γιά τά χαρίσματα πού σοῦ χάρισε...

Ζητᾶς τήν παντοδύναμη βοήθειά Του καί ἀγωνίζεσαι σκληρά νά τά καλλιεργήσεις γιατί...

γνωρίζεις πώς ἡ θεϊκή δύναμή Του, συμπληρώνει τίς ἀνθρώπινες δυνάμεις σου,

ὀλοκληρώνει τίς προσπάθειές σου,

ἐξασφαλίζει ἀντοχή καί ἐπιτυχία στόν ἀγώνα σου...

Σέ βλέπω νά κάνεις τό σταυρό σου καί νά προχωρεῖς....

νά παλεύεις καί νά νικᾶς...

Μ.

Τόν ἔσωσε ὁ Σταυρός

Ἀληθινὴ ἱστορία

Μιά φορά τό χρόνο πού ἔρχεται στήν Ἑλλάδα ἀπό τή μακρινή Ἀφρική ὁ φλογερός ἱεραπόστολος π. Ἰγνάτιος δέν ξεχνᾷ νά ἐπισκεφθεῖ ἐδῶ στήν πόλη μας, στή Δυτική Μακεδονία, τόν παππού μου πού εἶναι κατάκοιτος, γιά νά τόν εὐλογήσει καί νά τά ποῦνε. Γιατί τούς συν-

δέει μιὰ παλιά φιλία μέ ἴδιες πατρογονικές ρίζες. Ἦρθαν καί οἱ δύο ξενιτεμένοι ἀπό τό Ἰκόνιο τῆς Μικρασίας τίς μέρες τοῦ μεγάλου ξεριζωμοῦ, τό 1922. Μετά ἀπό κάθε τέτοια ἐπίσκεψη ἀγάπης τό ἔχει καθιερώσει ὁ π. Ἰγνάτιος νά μᾶς συγκεντρῶνει ὅλους στό σαλόνι καί νά μᾶς λέει κάτι ἀπό τά θαυμαστά πού γίνονται στήν καρδιά τῆς Ἀφρικῆς. Γύρω του λοιπόν ὅλοι, σήμερα, γονεῖς μαζί μέ μᾶς τά τέσσερα ἀδέλφια καί κάποιους φίλους γειτονόπουλα τόν ἀκοῦμε μέ προσοχή.

Θά σᾶς διηγηθῶ –ἀρχισε– αὐτή τή φορά μιὰ συγκλονιστική ἱστορία ἑνός μαθητῆ τῆς Α΄ Λυκείου, τῶν Σχολεῖων τῆς Ἱεραποστολῆς, πού τόν ἔλεγαν Τιπάντι. Ἀβάπτιστος ἦταν. Τρία χρόνια στό γυ-

μνάσιο εἶχε κάνει δυνατές φιλίες μέ καλά παιδιά. Καί πῶς συνέβαινε πάντοτε οἱ καλύτεροι φίλοι του νά εἶναι βαπτισμένοι! Τούς ἀγαποῦσε καί τούς θαύμαζε μυστικά ὁ Τιπάντι, γιατί συνδύαζαν μαζί μέ τίς πολύ καλές μαθητικές καί ἀθλητικές ἐπιδόσεις καί ἕνα ἦθος πού ξεχώριζε ἀπό τούς ἄλλους. Εἶχαν συνέπεια στά μαθήματά τους, εὐγένεια στούς τρόπους τους, καλοσύνη στή συμπεριφορά τους, συγχωρητικότητα καί ὑποχωρητικότητα στό παιχνίδι.

«Ἄν ἡ Ὁρθόδοξη Χριστιανική τους πίστη τούς ἔχει κάνει τόσο καλούς, θά ἄξιζε καί ἔγώ νά βαπτισθῶ κάποτε», ἔλεγε μέσα του ὁ Τιπάντι. Γι' αὐτό, ἄρχισε τίς «ἐπιθεωρήσεις». Ἦξερε τίς ὥρες πού γινόταν τό κατηχητικό στήν αὐλή τῆς Ἱεραποστολῆς. Καί ἐρχόταν. Καθόταν πίσω στούς τελευταίους πάγκους. Ἄλλοτε ἔμενε σέ ὅλο τό μάθημα, ἄλλοτε λιγότερη ὥρα. Κανείς δέν τόν ἐμπόδιζε. Ἄκουγε μέ προσοχή ὅσο ἤθελε καί ἔφευγε μέ μιὰ μυστική χαρά. Ἄλλοτε πήγαινε καί στόν ἱερό Ναό. Ἦξερε πῶς δέν ἐπιτρεπόταν νά κοιωνήσῃ. Ἐμπαινε σέ ὥρα λειτουργίας ἢ σέ κάποιον Ἑσπερινό. Κοιτοῦσε γύρω του ἐκστατικά. Ἀποτύπωνε μέσα του εἰκόνες ἱερές καί θεῖες. Ἄκουγε ὕμνωδιες μελωδικές πρωτόγνωρες γι' αὐτόν. Κι ἔφευγε ὕστερα μέ μιὰ λαχτάρα! «Πόσο θά ἤθελα κι ἐγώ νά βαπτισθῶ, γιά νά πηγαίνω στήν Ἐκκλησία ἐλεύθερα». Στούς γονεῖς του δέν τολμοῦσε νά πεῖ κάτι,

γιατί είχαν αντίθετη άποψη για τον Χριστιανισμό. Ζούσαν με απόλυτη προσήλωσή στις παραδοσιακές ειδωλολατρικές δοξασίες της αφρικανικής ήπείρου.

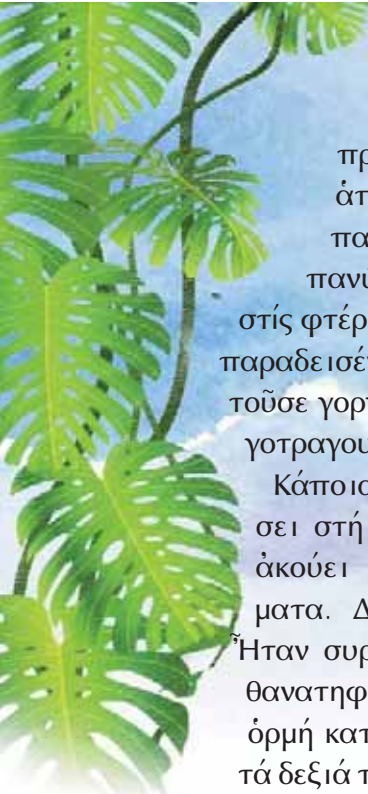
Όμως ο πόθος του Τιπάντι μεγάλωνε. «Έπιτέλους, θά βαπτιστώ κρυφά από τους γονείς μου», είπε κάποτε αποφασισμένος. Καί τόλμησε καί τό πέτυχε. Μετά από πολλές του επίμονες παρακλήσεις στον υπεύθυνο ιερέα της Ίεραποστολής καί μετά από τήν κατήχηση πού του ἔγινε, ὁ Τιπάντι βαπτίσθηκε Ὁρθόδοξος Χριστιανός. Καί τό ὄνομα πού διάλεξε ἦταν Ἀλέξιος. Ἀλλά δέν ἄλλαξε μόνο στό ὄνομα ὁ Τιπάντι. Μεταμορφώθηκε καί ἡ ζωή του. Γαλήνεψε τό βλέμμα του, εἰρήνευσε ἡ μορφή του, ἔλαμπε ὁλόκληρος ἀπό χαρά καί βαθιά ἱκανοποίηση. Γιατί ἀπό τώρα θά μπορούσε νά ἐκκλησιάζεται ἐλεύθερα καί νά κοιωνεῖ τά Ἄχραντα Μυστήρια. Νά λέει τό «Πάτερ ἡμῶν...» καί τό «Πιστεύω...». Νά ἔχει προσωπικό Ἄγγελο γιά νά τόν συνοδεύει νύκτα καί μέρα καί προπαντός νά ἔχει τήν παντοδύναμη προστασία τοῦ Κυρίου Ἰη-

σοῦ Χριστοῦ σέ κάθε του βήμα, ὥστε νά μή φοβᾶται.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλέξη ἔβλεπαν τήν ἀλλαγὴ στή συμπεριφορά τοῦ παιδιοῦ τους. Ἦταν πιο εὐγενικό καί πιο χαρούμενο ἀπό ἄλλοτε. Δέν εἶχαν ὅμως ὑποπτευθεῖ τί εἶχε συμβεῖ. Κάποτε ὁ Ἀλέξης δέν ἄντεξε. Τό μυστικό τῆς χαρᾶς του τό φανέρωσε. «Πατέρα, βαπτίστηκα», εἶπε μιά μέρα. Ἀγρίεψε πολύ τότε ὁ πατέρας καί τόν ἐπέπληξε δυνατά. Ἦταν ὅμως ἀργά. Τό παιδί τους εἶχε βαπτισθεῖ. Ὅμως βαπτισμένο παιδί δέν ἤθελε στό σπίτι ὁ πατέρας. Γι' αὐτό ὀργισμένος κατέφυγε σέ μάγο ἰσχυρό τῆς περιοχῆς του πληρώνοντάς τον μέ πολλά χρήματα καί λέγοντάς του: «Νά μοῦ σκοτώσεις τό παιδί μου». Ἀπό τότε ὁ μάγος ἄρχισε νά μηχανεύεται τρόπους...

Κάποια μέρα ὁ Ἀλέξης ξύπνησε χαρούμενος ὅπως πάντα πρωί-πρωί γιά τό σχολεῖο. Ἀφοῦ ἔκανε τήν προσευχή του, ἔφυγε. Αὐτή τή φορά διάλεξε ἕνα συντομότερο δρόμο πού θά ἔκανε μισή ὥρα καί πού περνοῦσε ἀπό τό τροπικό δάσος. Ὅλα ἦσαν τοῦτο τό πρωῖνό τόσο ὁμορφα. Οἱ

πρῶτες ἀκτίνες ἔπεφταν ἀπαλά ἀνάμεσα ἀπό τὰ παχιά φυλλώματα τῶν πανύψηλων δένδρων κάτω στίς φτέρες καί ἔκαναν τό τοπίο παραδεισένιο. Ὁ Ἀλέξης περπατοῦσε γοργά καί ἀνέμελα καί σιγοτραγουδοῦσε.

Κάποια στιγμή πού εἶχε φθάσει στή μέση τῆς διαδρομῆς, ἀκούει δυό δυνατά σφυρίγματα. Δέν ἦταν ἀνθρώπινα. Ἦταν συριγμοί ἀπό δύο φίδια θανατηφόρα πού ἔρχονταν μέ ὀρμή κατά πάνω του, ἕνα ἀπό τά δεξιά του καί ἕνα ἀπό τά ἀριστερά του. Τό παιδί τρόμαξε. Τί νά κάνει μόνο του μέσ στήν ἐρημιά; Ἀστραπιαῖα πέρασε ἀπό τό νοῦ του τό τελευταῖο μάθημα τοῦ Κατηχητικοῦ. «Ἄν ποτέ βρεθεῖτε, παιδιά, σέ δύσκολη ὥρα, κάντε μέ πίστη τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Καί θά σωθεῖτε». Ὁ Ἀλέξης πρόλαβε. Ἔκαμε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ μέ εὐλάβεια βαθιά καί πίστη. Καί μέ καρδιά πού πήγαινε νά σπάσει ἀπό ἀγωνία φώναξε «Κύριε, σῶσε με». Ἀμέσως τά δυό φίδια ἔκαναν ἀκαριαία μεταβολή καί σύρθηκαν μέσα στά χαμόκλαδα στή γῆ καί χάθηκαν. Ἐξαλλος ἀπό χαρά ὁ Ἀλέξης ἔτρεξε γιά

τό Σχολεῖο. Καί ὅταν ἔφθασε, ἀνήγγειλε μέ συγκίνηση τό θαῦμα πού εἶχε ζήσει πρὶν ἀπό λίγη ὥρα. Οἱ συμμαθητές του καί οἱ καθηγητές του δέν χόρταιναν νά ἀκοῦν τή ζωντανή περιγραφή ἑνός θαύματος πού ὁ ζωοποιός Σταυρός εἶχε ἐπιτελέσει.

Τό μεσημέρι ὁ Ἀλέξης περιέγραφε στούς γονεῖς του τή συγκλονιστική ἐμπειρία του. Σέ λίγο ὁ πατέρας του ἐπικοινωνοῦσε μέ τόν μάγο: «Γιατί καθυστερεῖς νά ἐξοντώσεις τό παιδί μου;».

– «Κάνω ὅ,τι μπορῶ. Σήμερα τοῦ ἔστειλα δυό φίδια νά τό δηλητηριάσουν», τοῦ εἶπε.

– «Μή συνεχίζεις», τοῦ λέει ὁ πατέρας. «Τό παιδί μου ζεῖ». Καί τοῦ διηγήθηκε τήν ἱστορία τῆς ἡμέρας.

Ταπεινωμένος ὁ Μάγος ὁμολόγησε τήν ἦττα του: «Αὐτοί οἱ Χριστιανοί ἔχουν πιο μεγάλη δύναμη ἀπό τή δική μας».

Ὁ πατέρας πλέον εἶχε πεισθεῖ. Ὁ Σταυρός μπορεῖ νά νικᾷ κάθε μαγική πανουργία. Καί ἄρχισε νά σκέπτεται καί αὐτός τή μεταστροφή του στή χριστιανική πίστη.

Καί ἐμεῖς ὅλοι, ὅσοι ἀκούσαμε τήν ἀληθινή αὐτή ἱστορία, μείναμε κατάπληκτοι ἀπό ὅσα θαυμαστά γίνονται στήν Ἀφρική μέ τή δύναμη τοῦ Σταυροῦ!

Ἐλπιδοφόρος

Σταυρός, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης
Σταυρός, ἡ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας
Σταυρός, βασιλέων τό κραταίωμα
Σταυρός, πιστῶν τό στήριγμα
Σταυρός, Ἀγγέλων ἡ δόξα καί τῶν δαιμόνων τό τραῦμα.

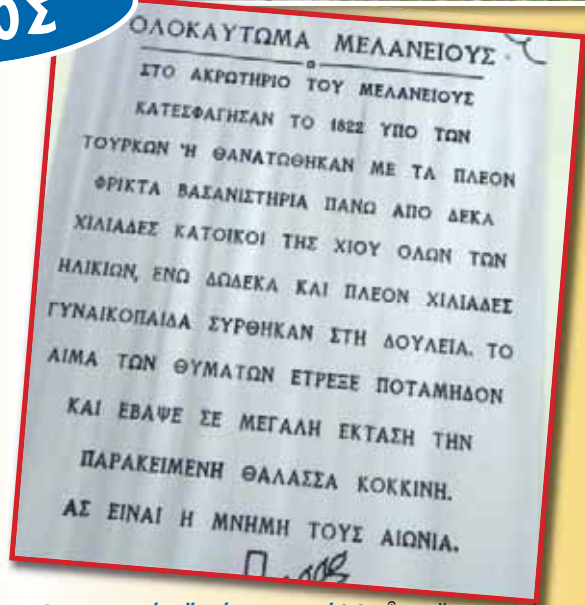
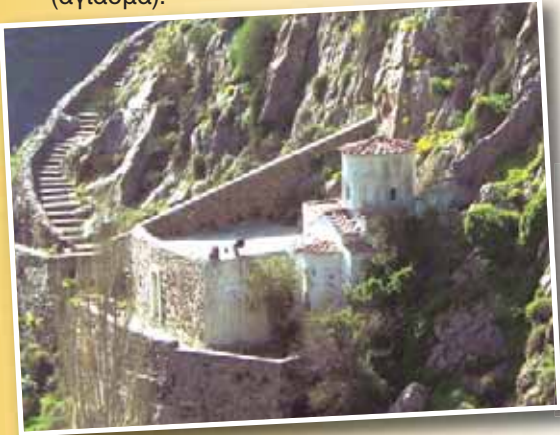
ΧΙΟΣ

“Άγιο Γάλα Χίου

Τό “Άγιο Γάλα (ή “Άγιον Γάλα, καί κατά τό τοπικό ιδίωμα “Άγιο Γάλας) είναι ένα μικρό χωριό τής βορειοδυτικής Χίου, σέ όδική απόσταση 62,5 χιλιομέτρων από τήν πόλη τής Χίου.

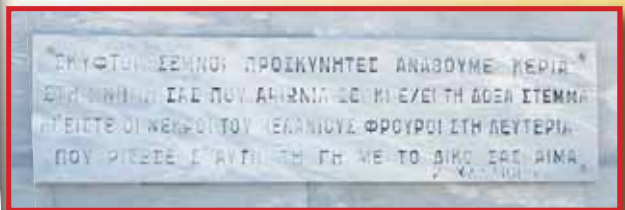
Τό χωριό είναι κυρίως γνωστό από τό όμώ-νυμο σπήλαιο καί τόν έντός αύτου βυζαντινό ναό τής Παναγίας Άγιογαλούσαινας. Έξάλλου, ή όνομασία όλων αύτων προέρχεται από τό σπηλαιόγαλα, πού σταλάζει από τούς σταλακτίτες του σπηλαίου καί, σύμφωνα μέ τήν παράδοση, έχει θεραπευτικές-θαυματουργές ιδιότητες (άγίασμα).

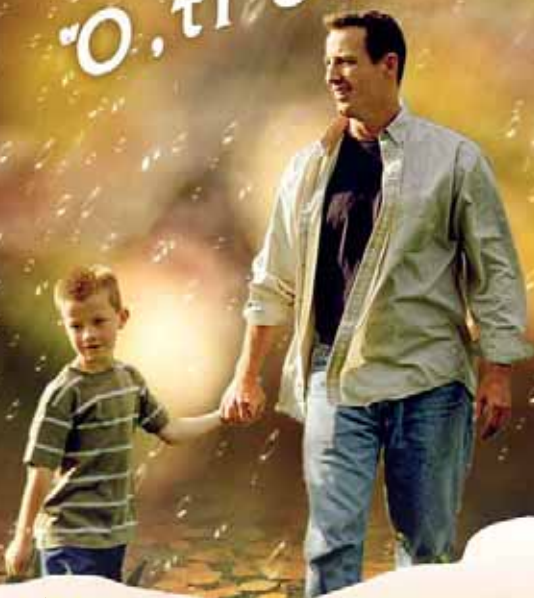
‘Ο **Μελανιός** ή **τό Μελανιός(ς)** είναι ένα πολύ μικρό χωριό τής βορειοδυτικής Χίου, σέ όδική απόσταση 60 χιλιομέτρων από τήν πόλη τής Χίου. Χωματόδρομος μέ μήκος λίγο παραπάνω από 1 χιλιόμετρο συνδέει τό χωριό μέ τό άκρωτήριο Κάβο Μελανιός, τό δυτικότερο σημείο του νησιού, όπου καί τό μαρμαρίνο μνημείο των σφαγιασθέντων κατά τήν Καταστροφή τής Χίου (1822) στή θέση Μαύρος Γκρεμός.

‘Η όνομασία του χωριού προέρχεται από τήν όνομασία του άκρωτηρίου, καί αύτή από τό επίθετο μελανός = μαύρος

Μελίτα Ντάλα

“Ό,τι στέλνει ο ούρανός

Ήταν μία φθινοπωρινή μέρα πολύ φωτεινή, πολύ γλυκιά. Ό Σεπτέμβρης ήρεμος, μέ ζέστες, χωρίς φουρτούνες, χωρίς βροχές.

Ένας πατέρας πήρε τό μικρό του γιό νά πάνε στό γειτονικό δασάκι μέ τίς κούνιες. Σέ λίγο τό παιδί αφήνοντας τό χέρι του μπαμπά του έτρεχε τρισχαρούμενο, πηδώντας στά δρομάκια. Μιά ζωντανή ζωγραφιά κάτω από τίς φωτοσκιάσεις τών δένδρων.

Ό πατέρας ξέχασε, λές, τίς χίλιες έννοιες καί τούς κόπους καί στοχαζόταν κι έμπνεόταν κοιτάζοντας τόν ζωηρό μικρό του γιό.

Μά, τί έγινε ξαφνικά κι άρχισε λίγο νά σκοτεινιάζει;

Διαβατάρικα σύννεφα στόν ούρανό έριχναν τή σκιά τους. Όμόρφαιναν τό τοπίο μέ τό κοντράστ τών χρωμάτων; Μήπως άπειλούσαν;

Σέ λίγο άποδείχτηκε τό δεύτερο. Τά έχει αυτά τά ξαφνικά τό φθινόπωρο!

Ό πατέρας καθισμένος στό παγκάκι διέκρινε σέ λίγο μικρές-μικρές σταγόνες νά πέφτουν άραιά άπό τόν ούρανό. Ό μικρός συνέχισε νά πηδάει καί νά κλωτσάει τή μπάλα του. Τίποτε δέν τόν έπηρέαζε. Ούτε οι σταγόνες του νερού πού κρέμονταν σέ λίγο άπό τίς άκρες τών αυτιών καί τής μύτης του, μακρόστενες, διάφανες, χοντρούλες σάν άπό κρύσταλλο.

“Έμοιαζε εύτυχιμένος κι ό πατέρας καί δέν έλεγε στήν άρχή νά κουνηθεί άπό τό παγκάκι. Μπόρα είναι· θά περάσει. Ήρθε ήρεμα νά μäs δροσίσει. Τά χει αυτά τό φθινόπωρο! Καί συνέχιζε στοχαστικά: «ό,τι στέλνει ο ούρανός είναι εύλογημένο!».

Οι σταγόνες τής βροχής σέ λίγο κρέμονταν άπό τά φύλλα τών δένδρων καί οι άκτίνες του ήλιου επέμεναν άκόμα νά περνούν άνάμεσα άπό τίς φυλλωσιές καί νά τίς φωτίζουν, κρεμαστές σειρές άπό διαμάντια...

Σηκώθηκε ό πατέρας καί πήρε τό

παιδί νά ἐπιστρέψουν. Συχνά τὰ φθινοπωρινά πρωτοβρόχια ἀπότομα μπορούν νά δυναμώσουν. Ὁ μικρός κατσούφιασε, ἀντέδρασε, γιατί ἄλλαξαν τὰ σχέδιά του.

Στὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ δασάκι ὁ μπαμπάς ἤρεμος εἶπε στὸν μικρό νά προσέξουν γιὰ λίγο τὰ λουλούδια στὰ παρτέρια.

Οἱ σταγόνες πού ἔριξαν τὰ περαστικά σύννεφα εἶχαν σταθεῖ πάνω στὰ πέταλα τῶν λουλουδιῶν καὶ οἱ τελευταῖες ἀκτίνες ἔδιναν πολύχρωμες ἀνταύγειες, λές κι ἦταν πολύτιμα περιδέραια.

Ὁ ὄριμος ἄνδρας ἐπανελάβε ἀργὰ ὥρα καὶ δυνατὰ τὸν στοχασμό του, γιὰ νά τὸν ἀκούσει κι ὁ γιός. Ὁ μικρός κοίταζε μέ ἀπορία κι ὁ στοργικὸς πατέρας ἐξήγησε μέ λίγα λόγια ἀκόμα στὸ παιδί του.

«Ἡ βροχὴ πού ἔπεσε πρὶν ἀπὸ λίγο καὶ μᾶς στενοχώρησε, γιατί σταμάτησε τὸ παιχνίδι σου, ἦταν ὠφέλιμη γιὰ τὸ δασάκι μας γιὰ τὰ φυτὰ, γιὰ τὰ λουλούδια. Τὰ πότισε, τὰ ζωντάνεψε, τοὺς ἔδωσε ὁμορφιά. Ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ ψηλά, βροχὴ, χιόνι δίνει ζωὴ στὴ γῆ κι ὁ ἥλιος ὁμορφαίνει τὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ! Ὅταν μεγαλώσεις, θὰ τὰ καταλάβεις καλύτερα».

Θὰ ταίριαζε καὶ τὰ παιδιά κι οἱ ἔφηβοι κι οἱ δάσκαλοι κι οἱ γονεῖς νά μὴν ξεχνοῦν τὸ βαθύτερο νόημα τοῦ στοχαστικοῦ λόγου. Στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ ἔρχονται καὶ ἀπρόσμενες μπόρες, ἀναποδιές καὶ δυσκολίες, πού τίς ἐπιτρέπει μέ τὸ πάνσοφο σχέδιό Του γιὰ μᾶς ὁ στοργικὸς Πατέρας. Καὶ τὰ ξεπερνούμε μέ πίστη στὸ Θεό, γιατί «ὅ,τι στέλνει ὁ οὐρανὸς εἶναι εὐλογημένο!».

δ. Χ.

Νέα ἔκδοση «Ὁ Σωτήρ»

Νικολάου Π. Βασιλειάδη

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Ἡ ψυχὴ τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι ἄρρηκτα δεμένη μὲ τὴ Θεοτόκο, τὴν Παντάνασσα, τὴν Πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν. Αὐτὴ τὴν παναγία μορφὴ προβάλλει τὸ νέο μας βιβλίον τονίζοντας τὴ δύναμη τῶν πρεσβειῶν τῆς στοῦ θρόνου τῆς Χάρτος, τὴν εὐλογία καὶ τὴν ἀκαταμάχητη βοήθεια πού παίρνομε κάθε φορὰ πού ἀπευθυνόμαστε σ' αὐτήν. Στὶς σελίδες τοῦ βιβλίου γίνεται λόγος καὶ γιὰ τὶς πλάνες τοῦ Πατισμοῦ καὶ τῶν Προτεσταντῶν σχετικὰ μὲ τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

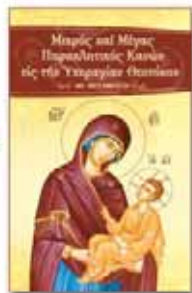
Σελίδες 62. Τιμὰτι 2 €.

Βιβλιοπωλεῖο «Ὁ ΣΩΤΗΡ»,
Σόλωνος 100, Ἀθῆνα 106 80,
τηλ. 210.3624349
www.osotlr.gr/shop

Νέα ἔκδοση
«Ὁ Σωτήρ»

Μικρός καὶ Μέγας
Παρακλητικὸς Κανὼν
εἰς τὴν Ὑπεραγίαν
Θεοτόκου

ΜΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Μαρίου Ν. Δομουχτῆ

Με βαθύτατο σεβασμὸ οἱ πιστοὶ προσφέρουμε στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο τὴν ἱκεσία μας μὲ τοὺς ὕμνους καὶ τὶς δοξολογίες τοῦ Μικροῦ ἢ τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος. Ὁ Μικρὸς Παρακλητικὸς Κανὼν ψάλλεται σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους. Κατὰ τὴν περίοδο ὅμως τοῦ Δεκαπενταυγούστου ψάλλονται ἐναλλάξ οἱ δύο Κανόνες. Σελίδες 175. Τιμὰτι 2,5 €.

Ν
Ε
Ε
Σ

Ε
Κ
Δ
Ο
Σ
Ε
Ι
Σ

Α

Τά μάτια μας είναι ένα θαύμα της δημιουργίας του Θεού. Αυτά φέρουν σε έπαφή τόν άνθρωπο με τόν περιβάλλοντα κόσμο. Άν καί είναι μικρό μέρος του σώματος, παίζουν πολύ μεγάλο ρόλο στή ζωή μας.

Τά αισθητήρια όργανα για τήν όραση, –οί δύο όφθαλμοί ή μάτια– λειτουργούν, όπως μία φωτογραφική μηχανή.

Οί πληροφορίες από τίς εικόνες πού βλέπουμε, φθάνουν στά μάτια μας μέ ακτίνες φωτός, πού εστιάζονται πρώτα από τό διάφανο κερατοειδή χιτώνα, καί στή συνέχεια μέ τή βοήθεια του κρυσταλλοειδούς φακού εστιάζονται πάνω στον άμφιβληστροειδή μας. Τά σημεία κάθε εικόνας μεταφέρονται μέ τίς ίνες του όπτικού νεύρου στον έγκέφαλο. Έκει κωδικοποιούνται από 126.000.000 φωτοϋποδοχείς καί δημιουργείται ή αίσθηση τής όρασεως.

Έπειδή είναι πολύ σημαντικά αλλά καί πολύ εύαίσθητα τά αισθητήρια αυτά, τά μάτια μας, τά προσέχουμε πάρα πολύ. Ίδιαίτερα κατά τή διάρκεια των παιχνιδιών, όπως είναι τά

ψεύτικα πυροβόλα όπλα πού μπορεί νά προκαλέσουν τραυματισμό. Έπικίνδυνα είναι καί τά κομμάτια από πλαστικά ή μικροσκοπικά παιχνίδια. Όμως, δέν είναι λιγότερο έπικίνδυνοι καί διάφοροι τρόποι ψυχαγωγίας, όπως τά πυροτεχνήματα, από τά όποια πολλοί συνάνθρωποί μας ή καί παιδιά πού βρέθηκαν κοντά στο χώρο εκείνο έχουν χάσει τήν όρασή τους. Η τηλεόραση έξάλλου, οί πολλές ώρες στον ήλεκτρονικό ύπολογιστή, internet καί διάφορα ήλεκτρονικά παιχνίδια κουράζουν τά μάτια μας καί τά κάνουν νά κοκκινίζουν.

Όταν περνάμε δίπλα από όξυγονοκολλήσεις, δέν κοιτάζουμε ποτέ τό φώς. Άν χρησιμοποιείται προβολικό μηχάνημα στο σχολείο μας, δέν κοιτάμε ποτέ τό φακό καί δέν ρίχνουμε στά μάτια συμμαθητή μας, παίζοντας, ακτίνες από δείκτη λέιζερ. Ακόμη, παίζοντας τήν νύχτα στήν έξοχή πρέπει νά προσέχουμε τραυματισμούς από κλαριά θάμνων ή από διάφορα ύλικά κατασκευής μιås περιφραξης.

Δέν πρέπει νά ανοίγουμε ή νά χρησιμοποιούμε σαν παιχνίδι φιάλες (μπουκάλια), κουτιά ή όποιο άλλο άγνωστο αντικείμενο ύπάρχει στο σπίτι μας ή βρούμε στο δρόμο. Προσοχή χρειάζεται καί στά διάφορα όμαδικά παιχνίδια στήν έξοχή, ποδόσφαιρο ή μπάσκετ κ.ά.

Άν δέν προσέχουμε, τότε ύπάρχει κίνδυνος νά έχουμε προβλήματα στήν όρασή μας, όχι μόνο στήν παρούσα στιγμή, αλλά σ' όλόκληρη τή ζωή μας.

ΤΡΑΥΜΑ ΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ

1) Τραυματισμός μέσα στο μάτι

Τό μάτι μπορεί να τραυματισθεί με άμεσο κτύπημα ή με

αίχμηρά θραύσματα κόκκων άμμου, ψήγματα μετάλλου ή γυαλιού. Μετά την παροχή πρώτων βοηθειών πρέπει να εξεταστεί από γιατρό για άποφυγή συνεπειών, όπως απώλεια όρασεως.

Συμπτώματα πού μπορεί νά εκδηλωθούν

- Έντονος πόνος, ιδίως, όταν ανοίγουμε και κλείνουμε τά βλέφαρά μας.
- Έμφανές τραύμα ή έρυθρότητα ή μελάνιασμα στό μάτι.
- Προβλήματα στην όραση.
- Έκροή αίματος ή καθαρού υγρού από τό μάτι.

Πρώτες βοήθειες

➤ Προσπαθούμε νά διατηρήσουμε ήρεμο τόν τραυματία.

➤ Καλύπτουμε τό μάτι μέ γάζα ή μέ αποστειρωμένο ή καθαρό

πανάκι, διπλωμένο κατάλληλα.

➤ Στερεώνουμε τό αποστειρωμένο ή καθαρό πανάκι στή θέση του – άπαλά– μέ λευκοπλάστ ή έπίδεσμο.

➤ Προσέχουμε νά μήν πιέζεται τό μάτι.

➤ Ζητάμε άμέσως ιατρική περίθαλ-

ψη και μεταφέρουμε τόν τραυματία στόν πλησιέστερο σταθμό Πρώτων Βοηθειών ή σέ όφθαλμίατρο.

ΠΡΟΣΟΧΗ

1. Δέν έπιτρέπουμε στόν τραυματία νά τρίψει τό μάτι του.

2. Δέν πιέζουμε ποτέ τό μάτι, για νά σταματήσει ή αίμορραγία.

3. Δέν προσπαθούμε ποτέ νά αφαιρέσουμε φακούς έπαφής.

4. Έλέγχουμε άν υπάρχει τομή (κόψιμο) στό μάτι.

5. Δέν πηγαίνουμε κοντά σέ τροχό, διότι μπορεί κάποιον έλάχιστο κομματάκι μετάλλου, πού όνομάζεται γρέζι, νά μπει στό μάτι μας και τότε πρέπει νά πάμε έπειγόντως στόν όφθαλμίατρο.

(Όσοι εργάζονται σέ όξυγονοκολλήσεις και τροχούς, πρέπει νά φορούν σκούρα, προστατευτικά γυαλιά).

2) Χτύπημα στό μάτι

Ένα χτύπημα στό μάτι μέ γροθιά, μπάλα ή άλλο άντικείμενο μπορεί νά είναι πιό σοβαρό από ό,τι φαίνεται. Μπορεί νά προκαλέσει τραυματισμό στό μάτι. Γι' αυτό πρέπει νά εξεταστεί από γιατρό και νά ληφθούν όλα τά παραπάνω μέτρα.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

7 Σεπτεμβρίου 2014 Πρώτῃ τῆς Ὑψώσεως Ἰωάν. γ' 13-17

ΜΕ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΚΑΡΦΩΜΕΝΟ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

«ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων
εἰς αὐτόν
μὴ ἀπόληται»

Καί ὅπως
«...Ὁ Μω-
σῆς ὕψωσε τὸ χάλ-
κινο φίδι μέσα στήν
ἔρημο, ἔτσι πρέπει
νὰ κρεμασθεῖ ψηλά
ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
που, ὥστε νὰ μὴ χα-
θεῖ ὅποιος πιστεύει σ'
Αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχει
ζωὴ αἰώνια...».

Νύχτα. Μεσάνυ-
χτα. Σιγή ἀπόλυτη.
Καί μόνο μιὰ φωνή,
ἀπαλή, γλυκιά, νὰ σπᾶει τὴ βαθιὰ ἡσυχία.
Ὁ Κύριος! Μιλᾶει στὸν Νικόδημο, κρυφὸ
μαθητῆ, μέλος τοῦ ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου.
Συζητοῦν, καὶ ὁ Χριστὸς μας τοῦ ἀποκα-
λύπτει οὐράνιες ἀλήθειες καὶ μεγάλα μυ-
στικά γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Τοῦ λέει γιὰ τὸ χάλκινο φίδι τοῦ Μωυσῆ
στήν ἔρημο καὶ ἀμέσως τοῦ προσθέτει:

«Τόσο ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, ὥστε
τὸν Υἱὸ Του τὸν μονάκριβο παρέδωσε σὲ
θάνατο, γιὰ νὰ μὴ χαθεῖ ὅποιος πιστεύει σ'
Αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχει αἰώνια ζωὴ. Διότι ὁ

Θεὸς δὲν ἔστειλε
τὸν Υἱὸ Του στὸν
κόσμο γιὰ νὰ κρίνει
καὶ νὰ καταδικάσει
τοὺς ἀνθρώπους,
ἀλλὰ γιὰ νὰ σωθεῖ
ὅλος ὁ κόσμος μὲ
τὴ σταυρική Του
θυσία».

Λόγια φοβερὰ
μέσα στὴ νύχτα!
Γιὰ τὴ σταύρωση
τοῦ μιλάει. Ἄλλὰ
τί σχέση ἔχει αὐτό

μὲ τὸ φίδι; Ποιοὶ εἶναι αὐτὸ τὸ φίδι;

1400 π.Χ. Ὁ ἰουδαϊκὸς λαὸς ἐπὶ σα-
ράντα χρόνια περπατᾷ μέσα στήν ἔρημο,
φυγὰς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο γιὰ τὴ γῆ τῆς
Ἐπαγγελίας.

Κάποτε φτάνουν κοντὰ στὸν κόλπο
Ἐλάν (Ἄκαμπα) τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
Πάλι ἔρημος μπροστὰ τους. Δυσφοροῦν.
Ἀγανακτοῦν. Σκληροτραχέλης λαὸς. Τό-
σα θαύματα ἔχουν δεῖ: μάννα, νερὸ ἀπ' τὸ
βράχο, ὀρτύκια, κι ὁμως ἀνοίγουν τὸ στό-

μα τους για να κακολογήσουν τόν Μωυσή και –άλιμονο– τόν Θεό.

– Τί είναι τούτο 'δώ; Μᾶς ἔβγαλες ἀπ' τήν Αἴγυπτο για να μᾶς πεθάνεις ὄλους μέσα στήν ἔρημο; Οὔτε ψωμί ὑπάρχει ἐδῶ οὔτε νερό. Καί τό μάννα αὐτό, κούφιο πράμα, τό μπουχτήσαμε. Δέν τό θέλουμε ἄλλο. (Τί φοβερός λόγος!).

«Ὁ Κύριος μιλάει τώρα. Καί παρομοιάζει τόν ἑαυτό του μέ τό φίδι τό χάλκινο. Ὅπως ἐκεῖνο ὑψώθηκε πάνω στόν πάσσαλο, ἔτσι πρέπει νά ὑψωθεῖ καί ὁ Ἴδιος ἐπάνω στό Σταυρό... Τί παράδοξη, ἀλήθεια, παρομοίωση! Ὁ Χριστός σάν τό φίδι!...»

Βλασφήμησαν τόν Θεό, καί ἡ τιμωρία δέν ἀργεῖ νά τοὺς βρεῖ. Φίδια! Δηλητηριώδη, φαρμακερά. Παντοῦ φίδια. Καί ὁ ὀλοθρεμός ἀπό τὰ ἰοβόλα ἐρπετά ἀρχίζει...

– Μή! Ὅχι! Ἄμαρτήσαμε, Μωυσή. Μετανοοῦμε. Παρακάλα τόν Θεό νά μᾶς συγχωρέσει.

Πολυεὺσπλαγχος ὁ Θεός.

– Θά φτιάξεις ἓνα φίδι ἀπό χαλκό, συμβουλεύει τόν Μωυσή, καί θά τό κρεμάσεις ψηλά σέ πάσσαλο, νά φαίνεται ἀπό μακριά. Ὅποιος δαγκώνεται ἀπό φίδι, ἂν στρέφει ἀμέσως τό βλέμμα του στόν πάσσαλο καί στό κρεμασμένο πάνω του χάλκινο ὁμοίωμα, θά γίνετα καλά. Δέν θά τόν πιάνει τό δηλητήριο.

Ἔτσι καί ἔγινε. Καί ὁ φρικτός ἐξολοθρεμός κόπασε.

* * *

«Ὅπως ὁ Μωυσῆς μέσα στήν ἔρημο ὕψωσε τό φίδι, ἔτσι πρέπει...».

Ὁ Κύριος μιλάει τώρα. Καί παρομοιάζει τόν ἑαυτό του μέ τό φίδι τό χάλκινο. Ὅπως ἐκεῖνο ὑψώθηκε πάνω στόν πάσσαλο, ἔτσι πρέπει νά ὑψωθεῖ καί ὁ Ἴδιος ἐπάνω στό Σταυρό...

Τί παράδοξη, ἀλήθεια, παρομοίωση! Ὁ Χριστός σάν τό φίδι!...

Ναί. Γιατί ὅπως τό χάλκινο φίδι ἦταν ὁμοίωμα μόνο φιδιοῦ, κι ὄχι πραγματικό, ἔτσι καί ὁ Χριστός ἔγινε για μᾶς ἐπάνω στό Σταυρό κατάρα, ἀφοῦ δέχθηκε νά φορτωθεῖ ἐπάνω Του τίς ἁμαρτίες ὄλων μας, ὄλου τοῦ κόσμου, ὄλων τῶν γενεῶν, νά ταυτιστεῖ τρόπον τινά μέ αὐτές, χωρίς ὄμως νά ἔχει καμιά πραγματική σχέση μέ τήν ἁμαρτία, ὄντας ὁ Ἴδιος ἀπολύτως ἀναμάρτητος.

Καί ὅπως γινόταν καλά ἀπό τὰ θανατηφόρα δαγκώματα τῶν φιδιῶν ὄποιος ἀτένιζε μέ πίστη τό ὁμοίωμα τοῦ φιδιοῦ πάνω στόν πάσσαλο, ἔτσι γίνετα καλά, λυτρώνετα ἀπό τό θανατηφόρο δηλητήριο τῆς ἁμαρτίας ὄποιος στρέφει μέ πίστη τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του στόν καρφωμένο ἐπάνω στό Σταυρό Σωτήρα καί Λυτρωτή μας. Τὰ Πάθη Του γίνονται φαρμακοστά δικά μας πάθη, καί οἱ πληγές Του ἀντίδοτο στίς δικές μας πληγές πού μᾶς προξενεῖ ὁ ἀρχέκακος ὄφης, ὁ διάβολος.

Φοβερό μυστήριο. Ἀπύθμενη ἡ ἀγάπη καί ἡ συγκατάβαση τοῦ Κυρίου μας. Πῶς νά μὴν εἴμαστε διαρκῶς μέ τό βλέμμα καρφωμένο στόν τίμιο Σταυρό Του;

Μπορεί να είχε περάσει μιά ολόκληρη εβδομάδα αλλά η έκρηκτική ατμόσφαιρα που δημιουργήθηκε στο Γ2, είχε αφήσει έντονα τα σημάδια της σε όλη σχεδόν την τάξη. Ξαφνικά... για τό τίποτα, όπως οι περισσότεροι παραδέχονταν... λόγια άστοχα, ένταση, φωνές, αλληλοκατηγορίες, μās αναστάτωσαν. Τί θά γινόταν τώρα; Έτσι θά συνεχίσαμε; Κανείς μας δέν είχε όρεξη για συζητήσεις, συνεξηγήσεις και σχόλια. Κι όμως όλοι κάτι περιμέναμε να γίνει, κάποια βοήθεια... Γιατί τό νιώθαμε, ή αλλαγή έπρεπε να αρχίσει από μέσα μας, από τον τρόπο της σκέψης μας, τα συναισθήματά μας...

— Καλημέρα, παιδιά, είπε ο κος Χ., ο υπεύθυνος καθηγητής του τμήματος, που ήταν αυτόπτης μάρτυρας όσων είχαν συμβεί... Μās κοίταξε άμιλητος για λίγα λεπτά έναν-έναν εξασφαλίζοντας την προσοχή μας και συνέχισε:

— Σήμερα, έχω για σās μιά όμορφη ιστορία. Θέλετε να την ακούσετε; ρώτησε και συγκατανεύσαμε σάν να την περιμέναμε.

Γέφυρες

ή

φράχτες

«Μιά φορά κι έναν καιρό, δύο αδέρφια πού ζούσαν σέ γειτονικά κτήματα μάλωσαν. Ήταν τό πρώτο σοβαρό ρήγμα στή σχέση τους. Γιά 40 χρόνια, ἐργάζονταν μαζί ως γεωργοί, μοιράζονταν χωρίς κανένα πρόβλημα τά γεωργικά μηχανήματα, καί συνεργάζονταν ἀρμονικά γιά τήν ἐμπορία τῶν προϊόντων τους.

Ὅμως, ἡ μακρά συνεργασία τους διεκόπη ἀπότομα. Ἡ διένεξη ξεκίνησε ἀπό μιὰ μικρή παρεξήγηση, ἐξελίχθηκε σέ μιὰ σημαντική διαφορά, καί τελικά κατέληξε σέ ἀνταλλαγὴ πικρῶν λόγων.

Ἐνα πρωί κάποιος χτύπησε τήν πόρτα τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ. Ἐκεῖνος ἀνοίξε καί ἀντίκρισε ἕναν ἄνθρωπο μέ τήν ἐργαλειοθήκη ἑνός ξυλουργοῦ.

— Ψάχνω γιά δουλειά λίγων ἡμερῶν, εἶπε. Ἴσως ἔχετε ἀνάγκη γιά κάποιες μικροεργασίες καί θά μπορούσα νά σᾶς φανῶ χρήσιμος.

— Πράγματι, συμφώνησε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός. Ἔχω μιὰ δουλειά γιά σένα. Κοίταξε σέ ἐκεῖνον τόν κολπίσκο, στό ἀπέναντι ἀγρόκτημα. Αὐτός εἶναι ὁ γείτονάς μου. Στήν πραγματικότητα, εἶναι ὁ μικρότερος ἀδερφός μου. Μέχρι τήν περασμένη ἐβδομάδα ὑπῆρχε ἕνα χωράφι ἀνάμεσά μας. Ὅμως, ἔσκαψε μέ τήν μπουλντόζα του μέχρι τό ἀνάκωμα τοῦ ποταμοῦ καί τώρα ὑπάρχει ἕνα ποταμάκι ἀνάμεσά μας. Λοιπόν, μπορεῖ νά κατάφερε νά μέ θυμώσει, ἀλλά ἐγώ θά κάνω κάτι χειρότερο. Βλέπεις αὐτόν τό σωρό μέ ξύλα στό στάβλο; Θέλω νά φτιάξεις ἕναν ψηλό φράχτη. Δέν θέλω νά ξαναδῶ τό πρόσωπό του.

— Νομίζω ὅτι καταλαβαίνω τήν κατάσταση, ἀπάντησε ὁ ξυλουργός. Πιστεύω ὅτι μπορῶ νά τά καταφέρω καί ὅτι στό τέλος θά εὐχαριστηθεῖς μέ τή δουλειά μου.

Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός ἔπρεπε νά πάει στήν πόλη γιά νά τελειώσει κάποιες δουλειές. Ἔτσι, βοήθησε τόν ξυλουργό νά μεταφέρει τά ξύλα, καί ἔφυγε γιά τήν πόλη. Ὁ ξυλουργός ἐργάστηκε σκληρά κατά τή διάρκεια τῆς μέρας. Λίγο πρὶν τό ἡλιοβασιλεμα, ὅταν ὁ γεωργός ἐπέστρεψε, ὁ ξυλουργός εἶχε μόλις τελειώσει τή δουλειά του. Τά μάτια του ἀγρότη γούρλωσαν ἀπό αὐτό πού ἀντίκρισε. Δέν εἶχε κατασκευαστεῖ ὁ φράχτης πού εἶχε ζητήσει. Ἀντί γιά τόν φράχτη, ὑπῆρχε μιὰ γέφυρα ἀπό τή μιὰ μεριά τοῦ ρέματος μέχρι τήν ἄλλη.

Ἐκείνη τήν ὥρα, εἶδε ἀπό τήν ἄλλη μεριά τῆς γέφυρας νά ἔρχεται πρὸς τό μέρος του ὁ γείτονας, ὁ νεότερος ἀδελφός του. Ὅταν τόν πλησίασε, ἄπλωσε τά χέρια του καί τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι ὁ καλύτερος ἀδελφός πού θά μπορούσα νά εἶχα. Μετά ἀπό ὅλα ὅσα ἔχω κάνει καί ἔχω πει ἐναντίον σου, ἔχτισες μιὰ γέφυρα ἀνάμεσά μας.

Τά δύο ἀδέρφια ἀγκαλιάστηκαν, μετανιωμένα γιά ὅ,τι εἶχε συμβεῖ ἀνάμεσά τους. Γύρισαν καί εἶδαν τόν ξυλουργό νά σηκώνει τήν ἐργαλειοθήκη καί νά τήν κρεμάει στόν ὦμο του.

— Ὅχι, μὴν φεύγεις, περίμενε! Μεῖνε λίγες ἡμέρες. Ἔχω κι ἄλλες ἐργασίες γιά σένα, εἶπε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός.

— Θά ἤθελα πολύ νά μείνω, εἶπε ὁ ξυλουργός, ἀλλά ἔχω νά χτίσω κι ἄλλες γέφυρες».

Ἡ ἱστορία τελείωσε καί ὁ κορ Χ. «ὁ δικός μας ξυλουργός» σιώπησε... Κι ἐμεῖς βυθισμένοι στίς σκέψεις μας, ἦταν καιρός νά ἀναθεωρήσουμε, νά δώσουμε τά χέρια... Γιατί τό θέλαμε ὅλοι νά ρίξουμε γέφυρες καί ὄχι νά ὑψώσουμε φράχτες...

Φ.

Ἡ οἰκογένειά μου εἶναι μιὰ ἀνοιχτή ἀγκαλιά

2014: ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΤΟΣ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ
ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Τί εἶναι γιά μένα ἡ οἰκογένεια;

Τί αἰσθάνομαι γι' αὐτή;

Περνάει κρίση σήμερα;

Τί μπορῶ νά κάνω γιά νά βοηθήσω τήν οἰκογένειά μου;

Τίς ἀπαντήσεις τίς δώσατε ἐσεῖς τά ἴδια τά παιδιά πού διαβάζετε τό «Πρός τή ΝΙΚΗ», ὅταν ἀνταποκριθήκατε μέ τή συμμετοχή σας στό Διαγωνισμό «Πρόσκληση-Πρόκληση σέ ἐπικοινωνία» πού ὀργάνωσε τό Μάρτιο τοῦ 2012.

Στό ἐρώτημα **«Τί ἀξίζει πιά πολύ γιά σένα;»**, γιά πολλούς ἀπό σᾶς ἡ οἰκογένεια ἦταν σέ πρῶτο πλάνο.

👉 «Σέ μιὰ ἐποχή ὅπου ὅλα τ' ἀνθρώπινα εἶναι ρευστά κι ἀβέβαια... ἡ οἰκογένεια... εἶναι γιά μένα καθοδηγητής, ὑποστηρικτής στά δύσκολα καί σοφός σύμβουλος» (Αἰκ. Φ. Β' Λυκ.).

👉 «Πάντα θά εἶναι ἡ πυξίδα τῆς ζωῆς μου» (Εὐ. Κολοκ. Α' Γυμν.).

👉 «Ἡ οἰκογένεια εἶναι μιὰ ἀγκαλιά. Σέ προστατεύει ὅταν κινδυνεύεις. Σέ παρηγορεῖ ὅταν ἀπογοητεύεσαι... Ἐκεῖ μεγάλωνεις καί ώριμάζεις, μαθαίνεις νά σέβασαι καί διαμορφώνεις τό μοναδικό χαρακτήρα σου» (Αἰκ. Ντρ. Γ' Γυμν.).

👉 «Ἐχω 11 ἀδέλφια καί τούς γονεῖς μου... Ὁ μικρόκοσμος τῆς οἰκογένειάς μας εἶναι ἕνα θερμοκήπιο κι ἕνα ἀπένεμο λιμάνι» (Σοφ. Ἀρακ. Β' Γυμν.).

👉 «Βοηθάμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον... ὅταν ὑπάρχει πρόβλημα. Ἀλλά καί στίς χαρές εἴμαστε καί πάλι ...μονοιασμένοι. Αὐτό

δέν τό ἀλλάζω μέ ὅλα τά πλούτη τοῦ κόσμου» (Ζτέλ. Δημοπ.).

👉 «Μοῦ ἔδειξε ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός... Νιώθω εὐγνωμοσύνη γι' αὐτή» (Νατ. Δαλαμ.).

Ἀπό τή ζεστή ἀγκαλιά βέβαια δέν λείπουν καί οἱ μικροκαυγάδες καί μικροπαρεξηγήσεις:

👉 «Οἱ γονεῖς μου μέ ἀγχώνουν, γιατί συνέχεια μοῦ ὑπενθυμίζουν καί τονίζουν νά εἶμαι καλό παιδί, νά γίνω σωστός ἄνθρωπος καί συγχρόνως μορφωμένη...» (Εὐ. Μάσκ. Α' Γυμν.), γράφει κάποια ἀπό σᾶς.

👉 «Αὐτό πού μέ στενοχωρεῖ περισσότερο ἀπό ὅλα καί... μοῦ τσακίζει τή διάθεση εἶναι νά βλέπω τούς γονεῖς μου ἢ τ' ἀδέλφια μου νά μαλώνουν μεταξύ τους... Ἀμέσως ἡ ψυχολογία μου καταστρέφεται...» (Μαρ. Κλ. Β' Γυμν.), συμπληρώνει κάποια ἄλλη.

Τί γίνεται ὅμως, ὅταν οἱ μικροκαυγάδες γίνονται καθεστώς; Ὅταν στό ἀπάνεμο λιμάνι φυσησουν βοριάδες, ἔτοιμοι νά διαλύσουν τά πάντα; Κοινή εἶναι ἡ διαπίστωση ὅτι στίς μέρες μας ὁ θεσμός τῆς οἰκογένειας διέρχεται κρίση. Σᾶς ἔχει ἐπηρεάσει, ἔστω κι ἂν δέν ἔχει ἀγγίξει τό δικό σας σπίτι.

👉 «Σπάνια τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας... θὰ μαζευτοῦν ὅλα μαζί... γιὰ νά συζητήσουν... νά φάνε ἢ νά γελάσουν... Τὰ σπίτια ἔχουν καταντήσει ξενοδοχεῖα...» (Βασ. Ἀραπ. Α' Γυμν.)

👉 «Πολλά σπίτια ἔχουν μεταβληθεῖ σέ κέντρα διερχομένων... Οἱ γονεῖς συντρίβονται... ἀπό τό ἄγχος τῆς βιοπάλης... Τά παιδιά μόλις νιώσουν τόν ἑαυτό τους, δέν ἔχουν ἄλλο στόχο ἀπό τήν ἀπόδραση...» (Θαν. Κοτρ. Α' Γυμν.)

Τραγικές διαπιστώσεις, πού μᾶς φέρνουν θλίψη κι ἀνησυχία.

Ἔχετε δίκιο, παιδιά, πού λυπάστε. Ἡ διάλυση μιᾶς οἰκογένειας ἔχει θλιβερό ἀντίκτυπο σέ μικροῦς καί μεγάλους. Καί σίγουρα, ἡ εὐθύνη γιὰ αὐτή τήν κατάσταση βαραίνει περισσότερο τούς μεγάλους. Μήπως ὅμως κάτι θά μπορούσαν νά κάνουν καί τά παιδιά;

👉 «Τό μόνο πού μπορῶ νά κάνω εἶναι νά προσεύχομαι», γράφετε κάποιοι.

👉 «...τά παιδιά μπορούμε νά ποῦμε στους γονεῖς τίς ἀνησυχίες μας, ... νά τούς ἐξηγήσουμε τί θέλουμε ἀπ' αὐτούς, καί αὐτοί ἐπειδὴ σίγουρα μᾶς ἀγαποῦν, θά προσπαθήσουν νά ἀλλάξουν τίς προτεραιότητες τῆς ζωῆς τους (Βασ. Ἀραπ. Α' Γυμν.), σημειώνει μιά ἄλλη.

👉 «Τό μόνο πού μπορῶ νά κάνω εἶναι νά φέρομαι καλά... νά εἶμαι εἰλικρινής... προκειμένου τά προβλήματα νά μὴν προέρχονται ἀπό μένα» (Ἀφρ. Σάχ. Α' Γυμν.), γράφει μιά τρίτη.

👉 «Ἐκεῖνο πού μπορῶ νά κάνω ἐγώ εἶναι νά δημιουργήσω μιά σωστή οἰκογένεια, δεμένη, χριστιανική» (Θαν. Κοτρ. Α' Γυμν.), γράφει ἀποφασιστικά κάποιος ἄλλος.

Ἀπαντήσεις ξεκάθαρες, εἰλικρινεῖς, πού προέρχονται ἀπό καρδιές ἀγνές, πού δέν ἔχουν φθαρεῖ ἀπό τήν ὑποκρισία τοῦ κόσμου.

Παιδιά, ἡ λύση τοῦ προβλήματος βρίσκεται στόν ἀγώνα γιὰ τήν ἀρετή πού θά κάνει ὁ καθένας μας. Στήν προσευχή μας καί στήν ὑπομονή πού θά δεῖξουμε στίς δυσκολίες. Καί βέβαια, ἐμεῖς δέν θά λύσουμε ὅλα τά προβλήματα τῆς οἰκογένειας, ἀφοῦ δέν ὀρίζουμε τούς ἄλλους. Ὅμως, ὀρίζουμε τόν ἑαυτό μας. Καί ἡ εὐθύνη αὐτή μᾶς δίνει περιθώριο γιὰ ἀγώνα. Καί μᾶς ἀφήνει νά ὀραματιζόμαστε ἓνα αὔριο διαφορετικό...

Κοιτάξτε τά Συναξάρια τῶν ἀγίων. Θά βρεῖτε περιπτώσεις παιδιῶν πού ἀγίασαν. Κάποια ἀπό αὐτά ἔζησαν σέ πολύ δύσκολες οἰκογενειακές συνθήκες.

Δεῖτε τήν οἰκογένεια τοῦ ἀγίου Εὐσταθίου, πού ἀγίασε ὀλόκληρη. Ἡ εἰδωλολατρική μανία τήν εἶχε διαλύσει. Πουλήθηκαν δοῦλοι ὄλοι, ἀλλοῦ ὁ πατέρας, ἀλλοῦ ἡ μητέρα, ἀλλοῦ τά παιδιά! Καί ὅμως, πάλεψαν μέσα στίς δύσκολες αὐτές συνθήκες, ὥσπου ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ἔνωσε καί πάλι ὀλόκληρη τήν οἰκογένεια θαυματουργικά. Καί στό τέλος μαρτύρησαν γιὰ τόν Χριστό ὄλοι μαζί. Τούς γιορτάζουμε στίς 20 Σεπτεμβρίου.

Θυμηθεῖτε ἀκόμη, τήν ἀγία Βαρβάρα καί τήν ἀγία Μαρκέλλα, τίς νέες αὐτές κοπέλες, πού τόσα ὑπέφεραν ἀπό τόν ἴδιο τόν πατέρα τους.

Κι ὅμως, στάθηκαν ὄρθιες. Κι ἀγίασαν!

Μποροῦμε λοιπόν νά βοηθήσουμε τήν οἰκογένειά μας! Μποροῦμε καί ἅγιοι νά γίνουμε ἀκόμα καί στίς πιό δύσκολες συνθήκες.

Νεφέλη

Η «ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ»

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ». Ἡ ἔκφραση μοιάζει ὑπερσύγχρονη καὶ εἶναι, μόνο πού σύγχρονη, δηλαδή σημερινή, δέν εἶναι. Ἐπιγράφει μιὰ δράση συγκλονιστική, κυριολεκτικά ἀνατρεπτική πού διαδραματίζεται μόλις τόν πρῶτο-πρῶτο καιρό τῆς δράσεως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Τό πόσο εἶχε ἐντυπωσιάσει ὅσους τήν ἔζησαν φαίνεται ἀπό τό ὅτι στό βιβλίο τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων περιγράφεται ἀπό τόν συγγραφέα τους καί Εὐαγγελιστή Λουκᾶ τρεῖς φορές καί ἡ σημασία της εἶναι κυριολεκτικά διαχρονική καί παγκόσμια.

Τά γεγονότα διαδραματίζονται σέ δύο σημαντικές πόλεις τῆς ἐποχῆς καί τῆς περιοχῆς καί τίς δύο παραθαλάσσιες: Καισάρεια καί Ἰόππη.

Στήν Καισάρεια διαμένει ὁ ἑκατόνταρχος Κορνήλιος, Ρωμαῖος στρατιωτικός, ἴσως καί εὐγενικῆς καταγωγῆς. Ὅπωςδήποτε μέ σπάνια εὐγένεια ψυχῆς, μέ βαθιά ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ, μέ συνεχεῖς δεήσεις καί ἐλεημοσύνες.

Ἦταν τρεῖς τό ἀπόγευμα μιᾶς μέρας πού εἶδε ὁ Κορνήλιος σέ ὄπτασία Ἄγγελο τοῦ Θεοῦ νά τόν βεβαιώνει πώς ἄκουσε ὁ Θεός τίς προσευχές του δέχτηκε τίς προσφορές του καί τώρα παραγγέλλει νά στείλει ὁ Κορνήλιος ἀπεσταλμένους στήν Ἰόππη, νά προσκαλέσουν ἐδῶ στό σπίτι του τόν Σίμωνα, πού ὀνομάζεται Πέτρος καί μένει στό σπίτι κάποιου βυρσοδέψη, δίπλα στή θάλασσα.

Τήν ἄλλη μέρα δύο ὑπηρέτες κι ἕνας

στρατιώτης τοῦ Κορνηλίου πορεύονται πρὸς τήν Ἰόππη.

Εἶναι ἡ ὥρα 12 τό μεσημέρι. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀνέβηκε στό δῶμα τοῦ σπιτιοῦ πού ἔμενε, στήν παραλία τῆς Ἰόππης, νά προσευχηθεῖ. Συγχρόνως πείνασε καί κάτι τοῦ ἐτοιμαζαν νά φάει. Κι αὐτή τήν ὥρα ἔπεσε σέ ἔκσταση. Μπροστά του φανερώνεται ἀνοικτός ὁ οὐρανός καί βλέπει «σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην», σάν ἕνα τεράστιο σεντόνι, δεμένο στίς τέσσερις ἄκρες του νά κατεβαίνει σιγά-σιγά πάνω στή γῆ ἔχοντας μέσα του ἀπ' ὅλα τῆς γῆς τά ζωντανά, τετράποδα καί θηρία καί πουλιά καί ἔρπετά, καί ἀκούει τή φωνή πού τόν προστάζει:

— «Πέτρε, θῦσον καί φάγε».

— «Μηδαμῶς, Κύριε». Ποτέ, Κύριε. Ἐγώ Ἰσραηλίτης, πού δέν ἔφαγα ποτέ κρέατα ἀπαγορευμένα, πῶς θά τό κάνω; ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος.

Ἡ φωνή αὐστηρή καί ἐπίσημη τόν βεβαιώνει πῶς δέν μπορεῖ αὐτά πού ὁ Θεός στέλνει ἀπό τόν οὐρανό ἐκεῖνος νά τά θεωρεῖ «κοινά», μολυσμένα. Τό ὄραμα ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς φορές κι ἀφήνει τόν μεγάλο Ἀπόστολο ἀπορημένο ν' ἀναζητᾷ τό κρυμμένο νόημα.

Τήν ἴδια ὥρα ἔφθασαν ἀπό τήν Καισάρεια στόν πυλώνα τοῦ σπιτιοῦ οἱ τρεῖς ἀπεσταλμένοι τοῦ Κορνηλίου καί νέα μυστική πληροφορία ὀδηγεῖ τόν Ἀπόστολο νά μή διστάσει, νά δεχτεῖ τήν πρόσκληση τοῦ Ἐκατοντάρχη. Τότε ὁ Πέτρος κατάλαβε. Κάλεσε τούς ἀπεσταλμένους, τούς φιλοξένησε καί τήν ἄλλη μέρα ξεκίνησαν ὅλοι, μαζί καί κάποιοι ἀδελφοί ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἰόππης γιά τήν Καισάρεια.

Ὁ Κορνήλιος προῦπάντησε τόν Πέτρο πέφτοντας στά γόνατα. Ὁ Ἀπόστολος τόν σηκώνει κι ἐκεῖ μπροστά σέ ὅλους φανερώνουν τά μυστικά ὀράματά τους, πού ὀδήγησαν σ' αὐτή τή θαυμαστή καί παράδοξη συνάντηση ἄνδρα Ἰουδαίου μέ ἀλλόφυλο εἰδωλολάτρη. Ἐκεῖ βλέπει καθαρά καί ὁμολογεῖ ὁ Πέτρος πῶς δέν εἶναι ὁ Θεός προσωπολήπτης καί πρώτη του φορά κηρύττει τόν Χριστό σέ εἰδωλολάτρες.

Ὑστερα ὁ οἶκος τοῦ Κορνηλίου πλημμυρίζει χάρη καί πνευματικά χαρίσματα καί ὅλοι ὅσους εἶχε προσκαλέσει ὁ Κορνήλιος μιλοῦνε κατά θαυμαστό τρόπο

γλῶσσες καί ὑμνοῦνε τό Θεό. Καί ὁ Πέτρος θαυμάζει καί καταλαβαίνει πῶς δέν μπορεῖ νά στερήσει τό βάπτισμα ἀπό αὐτούς τούς ἀνθρώπους πού τούς ἔλουσε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ὅπως πρὶν μόνο λίγους μῆνες εἶχε λούσει τόν ἴδιο καί τούς ἄλλους Ἀποστόλους.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἔμεινε στόν οἶκο τοῦ Ἐκατοντάρχη λίγες μέρες. Ὑστερα πῆγε στά Ἱεροσόλυμα κι ἐκεῖ ἐξιστόρησε ἀπό τήν ἀρχή τρίτη φορά τή θαυμαστή ἱστορία, πῶς τόν ὀδήγησε ὁ Θεός νά βαπτίσει τόν οἶκο Κορνηλίου, νά κάνει πρῶτος τό ἀνοιγμα τοῦ Εὐαγγελίου, νά τό ἀναδείξει πανανθρώπινο καί παγκόσμιο. Νά ὑλοποιήσει τήν πρωτοφανή καινοτομία. Τήν πρώτη διακήρυξη κοινωνικῆς ἰσότητος ἀνθρώπων καί λαῶν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ Κορνήλιος ἀναδείχτηκε κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου στήν περιοχή τῆς ἀρχαίας Τροίας, ὅπου κλήθηκε νά μαρτυρήσει μπροστά στόν φανατικό διώκτη τῶν Χριστιανῶν, Τοπάρχη Δημήτριο. Ὅμως ἀντί νά θανατωθεῖ ὁ ἴδιος, ὀδήγησε μέ τρόπους θαυμαστούς ὅλη τήν οἰκογένεια τοῦ Δημητρίου καί τούς κατοίκους τῆς πόλεως στόν Χριστό. Ἐκεῖ καί ἔμεινε κηρύττοντας Χριστό ὡς τά βαθιά γεράματα καί τήν «ἐν εἰρήνῃ» κοίμησή του.

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τή μνήμη του στίς 13 Σεπτεμβρίου, τήν παραμονή τῆς Παγκόσμιας Ὑψωσης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τότε πού ἡ μεγάλη σκιά του Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἀγκάλιασε ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Πρωτοφανῆς καινοτομία ἡ φανέρωση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ σέ

άνθρωπο αλλόφυλο, είδωλόατρη. Πρωτοφανής καινοτομία ή αλλαγή του νοῦ τοῦ πρωταγωνιστῆ τῶν γεγυ- νότων, τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Στὴν ἀπεικόνιση τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἀπὸ τὸν διάσημο Ἑλληνα ζωγράφο Δομήνικο Θεοτοκόπουλο, πού τιμοῦμε φέτος τὰ 400 χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό του, ἀπεικονίζεται ὁ Ἀπόστολος μὲ δακρυσμένα μάτια. Φανε- ρώνεται ἡ δραματικὴ του μετάνοια, ἡ ἀλλαγὴ τῆς καρδιάς του μετὰ τὴν ἄρνησή του κατὰ τὸ Πάθος τοῦ Κυ- ρίου. Καί ἴσως αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ προ- ετοίμασε τὴ δεύτερη μεταστροφή, τὴν ἀλλαγὴ τῆς διανοίας του, τὸ «νοῦ Χρι- στοῦ», πού ἐνσαρκώνει στὴ διήγηση τοῦ εὐαγγελισμοῦ τοῦ Κορνηλίου, τὴν πρωτοφανὴ καινοτομία τῆς Ἀποστο- λικῆς του δράσης, πού συνεχίστηκε ἀπὸ τότε στοὺς αἰῶνες μὲ θαυμαστὲς μεταστροφές σ' ὄλο τὸν κόσμο.

Γ.

Δέ γράφω. Δέ μοῦ ἀρέσει νά γράφω. Ἡ ὀρθογραφία εἶναι τὸ χειρότερό μου μά- θημα. Ἡ ἀντιγραφή τὸ ἴδιο. Μὲ τὸ πού ἀνοίγω τὴν κασετίνα μου νά πάρω τὸ μο- λύβι, νιώθω τὸ χέρι μου νά μὲ πονάει κί- ολας. Κι ὅταν εἶναι ὥρα γιὰ διαγώνισμα, ἀλίμονό μου! Στά "σωστό-λάθος" καί στίς ἀσκήσεις πού κυκλώνουμε, κάτι γράφω. Μά πῶς νά γεμίσω τίς πολλές σειρές στίς ἐρωτήσεις ἀνάπτυξης; Καί τί κρίμα, ὅλα τὰ μαθήματα θέλουν γρά- ψιμο.

— Ποῦ εἶναι οἱ ἀσκήσεις τῶν Μαθη- ματικῶν; ρωτᾷ μιά μέρα ἡ κυρία.

— Ἐδῶ, κυρία, ἀπαντᾶω μὲ τρεμά- μενη φωνή καί δείχνω μιά κακογραμ- μένη σελίδα μὲ ἀριθμούς καί πράξεις ἀκαταλαβίστικες.

— Τί γράφεις ἐδῶ; Αὐτές ἦταν οἱ προ- ηγούμενες ἀσκήσεις. Ποῦ εἶναι οἱ ση- μερινές;

Κοιτάζω τίς μουτζουρωμένες σελί- δες, τὸ πάτωμα, τὰ παπούτσια μου. Δέν ξέρω τί νά πῶ. Θέλω νά γράψω, νά γίνω καλὴ μαθήτρια, μά δέν μπορῶ.

Πόσο ζηλεύω τὴ Σοφία! Ἔχει ἓνα τε- τράδιο σάν καθρέφτη, λέει ἡ κυρία. Καί ἡ Κυριακὴ πῆρε ἔπαινο καλλιγραφίας. Ἀλλά καί ἡ Βασιλικὴ, γράφει πάντα σωστά, μὲ ὠραία καί μεγάλα γράμματα. Τραβάει καί χρωματιστὲς γραμμὲς μὲ χάρακα.

— Μπορεῖς κι ἐσύ νά γράφεις ὠραία καί τακτικά, μὲ συμβουλεύει πολλές φορές ἡ μαμά, ξεφυλλίζοντας τὰ τε- τράδιά μου. Νά γράφεις ἀργά, χωρὶς νά βιάζεσαι. Κι ἔχει, βέβαια, δίκιο, γιατί ὁ νοῦς μου ὅταν γράφω εἶναι στό παι- χνίδι καί σέ ὀτιδήποτε ἄλλο ἐκτός ἀπὸ διάβασμα. Θελήματα καί ὄ,τι ἄλλο θέ- λετε, εἶμαι γιὰ ὅλα πρόθυμη.

— Ποιὸς θά πάει τὸν καφέ στὸν παπ- πού; ἄκουσα καί σήμερα τὴ φωνὴ τῆς μαμᾶς ἀπὸ τὴν κουζίνα.

— Ἐγώ, μαμά, φώναξα χαρούμενη κι

ΕΧΩ ΓΡΑΨΙΜΟ!

έτρεξα, πετώντας μέσ στή βιασύνη μου τό τετράδιο τής Γραμματικής, μή μου πάρει κανένας άλλος τή δουλειά.

Πάντα ό παππούς έχει ώραιες ιστορίες νά μου διηγηθεϊ, όποτε είναι στό σπίτι μας. Σάν κάθισα λοιπόν κοντά του, μέ ρώτησε τί ιστορία θά ήθελα νά ακούσω.

— Ό,τι ιστορία θέλεις, άπάντησα. Μέ Άγίους μου άρέσουν πολύ. Άλλά σέ παρακαλώ, νά μήν πούμε ούτε γιά τό Μέγα Βασίλειο, ούτε γιά τόν άγιο Ίωάννη τό Χρυσόστομο καί τόν άγιο Γρηγόριο τό Θεολόγο, ούτε γιά τήν άγία Αϊκατερίνη, άπάντησα.

Ό παππούς παραξενεύτηκε καί πήγε νά του πέσει τό φλιτζάνι άπό τό χέρι.

— Μά γιατί δέ θέλεις νά πούμε γι' αυτούς;

— Είναι όλοι τους πολύ μορφωμένοι καί έξυπνοι, καλοί μαθητές, καί έμαθαν όλες τίς έπιστήμες. Άπορώ μαζί τους, πώς έμαθαν τόσα πράγματα. Δέν υπάρχει κανένας Άγιος πού νά μήν ήταν καλός μαθητής; Πού νά δυσκολευόταν στό μαθήματά του;

Ό παππούς χαμογέλασε:

— Βέβαια καί υπάρχουν Άγιοι πού δυσκολεύονταν στό μαθήματα. Θέλεις νά σου πώ γιά έναν τέτοιο Άγιο;

— Ναί, παππού, σέ παρακαλώ, άπάντησα γεμάτη περιέργεια.

— Έχεις ακούσει γιά τόν πατέρα Παΐσιο, έτσι δέν είναι;

“Εγνεψα “ναί”. Τόν ήξερα καί τόν άγαπούσα πολύ.

— Μίλησε γιά πολλούς άγίους γέροντες πού γνώρισε στό Άγιο Όρος. Ένας άπ' αυτούς ήταν ό άββάς Γεώργιος ό Χατζηγιώργης ό Αθωνίτης. Γεννήθηκε στήν Καπαδοκία τό 1809. Τό όνομά του, όταν ήταν παιδί, ήταν Γαβριήλ. Όταν μεγάλωσε λίγο ό Γαβριήλ, πήγε στό σχολείο, αλλά δέν μπορούσε νά μάθει γράμματα. Τέσσερα όλόκληρα χρόνια παιδεύτηκε στό σχολείο καί δέν κατόρθωσε ούτε νά συλλαβίζει.

— Άλήθεια, παππού; Έγώ τουλάχιστον δέ δυσκολεύομαι σ' αυτό. Καί οί γονείς του; Δέν τόν μάλωναν;

— Έπειδή τόν μάλωναν οί γονείς του καί ό δάσκαλος, έβρισκε εύκαιρία καί έφευγε στίς σπηλιές. Έκεί ήταν ή σπηλιά μέ τά άποτυπώματα του Άγίου Γε-

ωργίου, όπου κατέφευγε πολλές φορές ο μικρός Γαβριήλ, νήστευε και προσευχόταν. Μία μέρα, του είπε η μητέρα του με καλοσύνη:

— Γαβριήλ, παιδί μου, πήγαινε στην Έκκλησία και παρακάλεσε την Παναγία να σε βοηθήσει να μάθεις γράμματα.

Στήν ένορία τους υπήρχε δική της θαυματουργή εικόνα. Ο μικρός Γαβριήλ, άφου νήστεψε, ξεκίνησε για την Έκκλησία να προσευχηθεί. Μόλις έφτασε, έπεσε στο κατώφλι της θύρας του Ναού και με εὐλάβεια και με δάκρυα προσκύνησε απ' έξω, διότι η θύρα ήταν κλειστή. Ἐνῶ παρακαλοῦσε τὴν Παναγία, «Δώσε μου, Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ, νά μάθω γράμματα!», ξαφνικά άνοιξαν οί πόρτες τῆς Ἐκκλησίας, και μπήκε ἡ Παναγία, και παίρνοντας τόν μικρό από τό χέρι, τόν ἔφερε στήν Εικόνα τοῦ Χριστοῦ και εἶπε: «Υἱέ μου, δώσε στόν μικρό Γαβριήλ νά μάθει γράμματα». Κι ὅπως ἔλεγε ἀργότερα ὁ ἴδιος: Μ' αὐτά τά λόγια μ' εὐλόγησε μέ τό Χέρι τῆς, μ' άσπάστηκε και εἶπε: «Τώρα, ἔμαθες γράμματα». Και μετά μπήκε στή βόρεια πύλη τοῦ Ἱεροῦ.

Βλέποντας ὁ Γαβριήλ ὅτι δέν βγαίνει, πήγε ἐκεῖ. Ἔψαξε σέ ὅλη τήν Ἐκκλησία, αλλά δέν μπόρεσε νά Τήν βρεῖ! Ἀργότερα, ἔφτασε και ὁ νεωκόρος και βλέπει τίς πόρτες άνοιχτές και τόν Γαβριήλ μέσα στόν Ναό! Τά ἔχασε και ρώτησε μέ ἔκπληξη:

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ὁ Γαβριήλ τοῦ διηγήθηκε ὅλα ὅσα συνέβησαν. Ὁ νεωκόρος για νά διαπιστώσει τήν ἀλήθεια, τοῦ ἔδωσε ἕνα βιβλίο νά διαβάσει και ὁ Γαβριήλ ἄρχισε νά διαβάζει ὡραία και καθαρά. Τότε ὁ νεωκόρος τοῦ εἶπε:

— Πράγματι, Ἐκείνη ἡ γυναίκα ἦταν ἡ Παναγία!

— Τί ὡραία ἱστορία, παππού! Ἔχει και συνέχεια;

— Ἔχει, αλλά ἄλλη φορά. Λοιπόν, εἶσαι εὐχαριστημένη απ' τή σημερινή μας ἱστορία;

— Ναι, παππού. Δηλαδή, κι ἐγώ πού δυσκολεύομαι στά μαθήματα και στό γράψιμο, τί νά κάνω;

— Πρῶτα πρῶτα, νά προσπαθεῖς. Νά μήν τεμπελιάζεις, οὔτε νά αφήνεις τά μαθήματα στή μέση. Για νά γράφεις ὁμορφα πρέπει και λίγο... νά κουραστεις. Ὑστερα, νά άκους τίς συμβουλές τῶν γονιῶν σου και τῆς δασκάλας σου. Και τέλος... μήν ξεχνᾶς, πρῖν ξεκινήσεις τό διάβασμά σου και τά γραψίματα, νά λές μία μικρή προσευχή στήν Παναγία μας. Σύμφωνοι;

— Ναι, παππού, άπάντησα χαρούμενη και ἔτοιμάστηκα νά φύγω τρέχοντας για τό δωμάτιό μου. Ἔχω μία γλυκιά εικόνα τῆς Παναγίας και τοῦ Χριστοῦ στό γραφεῖο μου.

— Ἔ, πού πᾶς τόσο βιαστική; μέ ρώτησε χαμογελώντας ἡ μαμά, πού ἔμπαινε ἐκείνη τή στιγμή στό δωμάτιο νά δεῖ τί άπόγινα.

— Ἔχω διάβασμα, μαμά, και πολύ γράψιμο, άπάντησα μέ νόημα κι ἔφυγα σάν άστραπή.

Μυρόπη

1. Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, Ὁ Γέρον Χατζη-Γεώργης ὁ Ἀθωνίτης, 1809-1886.

Χρωματιστό τετράδιο

Υλικά

- ✎ Τετράδιο σπирάλ
- ✎ Σύρμα πίπας (πολλά χρώματα)
- ✎ Κανσόν χαρτόνι (ένα κομμάτι)
- ✎ Κόλλα, ψαλίδι

Κατασκευή

1. Στην επιφάνεια του τετραδίου κολλάμε τὰ σύρματα ένα ένα, προσεκτικά, βάζοντας όσο πιο πολλά χρώματα.
2. Τίς άκρες πού έξέχουν τίς γυρίζουμε από μέσα στό μπρός έσωφύλλο του τετραδίου.
3. Κόβουμε ένα κομμάτι κανσόν, όσο είναι και τό μέγεθος του τετραδίου και τό κολλάμε στό μπρός έσωφύλλο πάνω στά σύρματα πού έξέχουν.

Καλή έπιτυχία

ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ γιά τήν παιδεία και τή μόρφωση

Γράψε στό όμορφο τετράδιο πού έτοιμάσαμε τίς σοφές γνώμες των άρχαίων προγόνων μας.

1. Τό μόνο άθάνατο από τά άποκτήματα του άνθρώπου είναι ή σοφία.
Σοφία μόνον των κτημάτων άθάνατον.
Ίσοκράτης

2. Όλους γενικά ή παιδεία τούς ήμερεύει.
Άπαντας ή παιδευσις ήμέρους ποιεί.
Πλάτων

3. Στην έπιμέλεια τά πάντα ύποτάσσονται.
Τής έπιμελείας δουλα πάντα γίνεται.
Αρίστων

4. Ό (έμπειρος) κυβερνήτης ούτε σε μεγάλο πλοίο ούτε σε μικρό θά ζαλισθεί, οί άπειροι όμως θά ζαλισθοϋν και στά δύο.
Έτσι και ό καλλιεργημένος πνευματικά, και στην περίπτωση πού είναι πλούσιος και στην περίπτωση πού είναι φτωχός δεν ταράσσεται, ό άπαιδευτος όμως ταράσσεται και στίς δύο περιπτώσεις.

Κυβερνήτης μέν ούτε εν μεγάλω πλοίω ούτε εν μικρῶ ναυτιάσει, οί δέ άπειροι εν άμφοϊν' οϋτως ό μέν πεπαιδευμένος και εν πλούτῳ και εν πενία οϋ ταράττεται, ό δέ άπαιδευτος εν άμφοϊν.
Αρίστων

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

Κύριε,

Ένα νέο σχολικό έτος αρχίζει κι έφετος. Μιά νέα δυνατότητα μᾶς δίνεις Έσού πού μᾶς χάρισες τό λογικό καί εἶσαι ἡ πηγή τῆς σοφίας, νά μποῦμε σά μονοπάτια τῆς γνώσεως. Τί δῶρο γιά τόν ἄνθρωπο ἡ γνώση! Τί φῶς καί δύναμη γιά τή ζωή μας! Μ' αὐτή καταλαβαίνουμε, ὅσο γίνεται, τόν κόσμο πού μᾶς περιβάλλει, μπορούμε νά ἐπικοινωνοῦμε μεταξύ μας, μπορούμε νά σκεπτόμαστε γιά τό μέλλον, μπορούμε νά ἀγγίζουμε τήν ἀγάπη, τή σοφία, τή δύναμή Σου.

Σ' εὐχαριστοῦμε πολύ, Κύριε, γιά τό δῶρο Σου αὐτό.

Σέ παρακαλοῦμε, χάριζέ μας καθαρό μυαλό νά προσλαμβάνουμε τίς γνώσεις πού μᾶς δίνονται, τή διάθεση νά διευρύνουμε τόν γνωστικό μας κύκλο, ἀλλά καί φωτισμένη κρίση ὥστε νά ἐπιλέγουμε τίς σωστές γνώσεις. Δῶσε μας, Κύριε, καί τή διάθεση νά ἀποστρεφόμεστε κάθε πηγή πού ὑπόσχεται γνώση κι ὅμως ὀδηγεῖ σά βαλτονέρια τοῦ κακοῦ, τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀπιστίας.

Χάριζε, Κύριε, σ' ὅλη τή σχολική κοινότητα –διδάσκοντες καί διδασκομένους– τό δικό Σου φωτισμό, τή δική Σου Χάρη κι εὐλογία.

Ἄς εἶναι καί τό νέο σχολικό έτος καρποφόρο καί δημιουργικό.

Ἄμην

